

2 ปีเต็มๆที่ผมวางแผนจากการเดินทางท่องเที่ยวไปต่างจังหวัดไกลๆ นับจากประเทศประสบกับภาวะทางเศรษฐกิจมาตั้งแต่ปี 2540 แต่ในปี 2542 นี้เหตุการณ์โดยทั่วไปมีแนวโน้มค่อนข้างดีขึ้น ธุรกิจการท่องเที่ยวรวมไปถึงธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเริ่มดูคึกคัก หลายจังหวัดได้ตอบรับกับปี Amazing Thailand พร้อมกับได้จัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดของตนเอง

ภูเก็ตเป็นจังหวัดที่ผมเดินทางมาค่อนข้างบ่อย ทั้งนี้เพราะชีวิตตัวเองได้ผกผันให้มาผูกพันกับคนภูเก็ตไปแล้ว
ดังนั้นในเดือนเมษายนหรือช่วงระหว่างสงกรานต์จึงถือโอกาสลาพักนอน
เดินทางด้วยรถส่วนตัวตระเวนเที่ยวในหลายจังหวัดทางภาคใต้แล้วมาจบลงที่ภูเก็ต
ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวและถือโอกาสพาสมาชิกของครอบครัวมาเยี่ยมญาติพี่น้องพร้อมกันไปด้วย ด้วยเหตุนี้แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ
และเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปในจังหวัดภูเก็ตจึงคุ้นเคยมาแต่เป็นส่วนใหญ่

“ เกาะราชา ” ชื่อนี้ไม่คุ้นหูนัก ผมอ่านเจอในหนังสือนิตยสาร อ.ส.ท. เล่มเก่าๆย้อนหลังไปราว 2 ปี
บอกว่าเกาะแห่งนี้เป็นสถานท่องเที่ยวแห่งใหม่ของทะเลภูเก็ตซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยมีใครรู้จัก
สอบถามจากเพื่อนฝูงหลายๆคนที่คุ้นเคยกับเที่ยวทะเลก็ไม่มีใครเคยไป แต่เห็นภาพทะเลสวยๆที่ลงไว้ในหนังสือ อ.ส.ท.
ดึงดูดความสนใจไม่น้อย เลยต้องจัดโปรแกรมเที่ยวเกาะราชาไว้ในทริปของการเดินทางในครั้งนี้

จากประสบการณ์ที่เคยมาเกาะภูเก็ตอยู่บ่อยครั้งในช่วงเดือนเมษายนของแต่ละปี
มักจะเห็นความไม่แน่นอนในเรื่องพายุฝนหรือลมมรสุมที่อาจรุนแรงจนทำให้ไม่สามารถออกทะเลไปเที่ยวไกลๆได้
ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าทึ่งที่นักท่องเที่ยวที่คุ้นเคยกับการเที่ยวทะเลในย่านนี้มักจะทราบกันดีว่า
เมื่อย่างเท้าเดือนเมษายนไปแล้วโอกาสเจอลมมรสุมเป็นไปได้ค่อนข้างมาก
นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จึงเริ่มเบนเข็มไปเที่ยวทะเลบริเวณอ่าวไทยแทนเช่นเกาะสมุยเป็นต้น
ซึ่งทะเลอ่าวไทยในช่วงนั้นจะปลอดภัยกว่า

“ มรสุมเข้าฝั่งทะเลด้านอันดามัน ”

มันเป็นข่าวที่สร้างความผิดหวังให้กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศในช่วงกลางเดือนเมษายน ปี 2542
ฝนตกติดต่อกันหลายวันอย่างไม่ลืมหูลืมตา จะออกไปดูพระอาทิตย์ขึ้นก็ไม่ค่อยสะดวกนัก ได้แต่นั่งๆนอนๆอยู่กับบ้านไปหลายวัน
กรุ๊ปทัวร์ต่างชาติที่ตั้งใจมาเที่ยวเกาะ พีพี โดยเฉพาะต่างผจญภัยไปตามๆกัน
ขณะเดียวกันบริษัทท่องเที่ยวต่างปรับเปลี่ยนโปรแกรมกันโกลาหล เพื่อไม่ให้นักท่องเที่ยวต้องเตร่กันอยู่ที่โรงแรมทั้งวัน
ทำให้แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งในภูเก็ตมีลูกค้าต่างชาติเพิ่มขึ้นในช่วงนี้

แม้ว่าจะมีลมมรสุมและฝนตกต่อเนื่องจนกรมอุตุนิยมวิทยาออกประกาศเป็นระยะๆแต่ก็ยังมียุโรปทัวร์
รวมทั้งบริษัทเรืออีกหลายแห่งไม่ยอมหยุดวิ่ง ยังคงรับนักท่องเที่ยวออกทะเลตามปกติ
เพราะช่วงเวลานั้นกำลังเป็นโอกาสทองของธุรกิจท่องเที่ยว ที่หลายกิจการเพิ่งจะฟื้นตัวเป็นครั้งแรก
จากภาวะทางเศรษฐกิจที่ซบเซามานาน อีกอย่างหนึ่งก็อาจเห็นว่าเหตุการณ์ยังไม่ถึงขั้นรุนแรงก็ไม่ได้
แต่ผลสุดท้ายก็พาเอานักท่องเที่ยว ไปติดค้างอยู่ที่เกาะลันตาอันเป็นจำนวนมาก ไม่สามารถฝ่าคลื่นลมกลับมาได้

กองทัพเรือจึงต้องทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือโดยนำเรือออกไป รับกลับเข้าฝั่งอย่างปลอดภัย
ในครั้งนั้นสื่อมวลชนและนักท่องเที่ยวต่างตำหนิบริษัททัวร์ที่มุ่งแต่จะหาผลประโยชน์ โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัย
รวมทั้งไม่ได้ให้ข้อมูลล่วงหน้าในเรื่องสภาพอากาศแก่นักท่องเที่ยวเพื่อตัดสินใจในการเดินทาง

ผมนั่งอ่านหนังสือพิมพ์และติดตามข่าวนี้มาหลายวัน
ภาวนาขอให้มรสุมผ่านพ้นไปเสียทีเพราะเวลาที่ผมจะอยู่ภูเก็ตรู้สึกก็เหลือน้อยเต็มทน

อีกไม่กี่วันก็ใกล้จะครบกำหนดเดินทางกลับกรุงเทพแล้ว

และแล้ววันที่รอคอยก็มาถึง

เช้าตรู่วันหนึ่งขณะกำลังนั่งชดกกาแฟที่บ้านที่ร้านกาแฟเล็กๆแห่งหนึ่งที่นอกตัวเมืองภูเก็ต วันนี้เห็นแดดอ่อนๆค่อนข้างสดใส ดูแล้วน่าจะออกทะเลได้อย่างไม่มีปัญหาอะไร แต่ด้วยความไม่แน่ใจจึงสอบถามเจ้าของร้านกาแฟซึ่งเป็นอดีตชาวประมงผู้มากด้วยประสบการณ์คนหนึ่ง เขาเดินออกไปนอกชายคาแล้วแหงนมองฟ้า บอกว่า “วันนี้ไปได้ไม่มีปัญหา”

เท่านั้นแหละครับ ผมรีบเข้าบ้านจัดแจงติดต่อบริษัทเรือทันที เมื่อทราบว่ามีที่ว่างและสามารถเดินทางไปได้ขึ้นเรือได้ทันที จึงจัดแจงขนสัมภาระ และเรียกคนขึ้นรถทันที ที่ลืมไม่ได้ก็คือกระเป๋ากล่องพร้อมฟิล์ม และเมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว ผมรีบออกเรือโดยไม่รอช้าเพื่อมุ่งสู่อ่าวฉลอง ซึ่งเป็นท่าเรือไปเกาะราชา

อ่าวฉลองอยู่ห่างจากตัวเมืองไปอีกราวสิบกว่ากิโล เรือจะออกจากท่าเวลา 9.30 น. ขณะนั้นก็จวนเจียนเต็มที่แล้ว

เช้านี้ผมขับรถด้วยความสดชื่น เพราะเห็นต้นไม้ใบหญ้าที่เขียวชอุ่มสองข้างทางที่ยังเปียกชุ่มไปด้วยน้ำฝนที่เพิ่งผ่านพ้นไปหมาดๆจากเมื่อคืนนี้เอง และคงจะเป็นการเริ่มชีวิตใหม่หลังผ่านพมรสุมไปแล้ว

ผมใช้เวลาไม่นานนักก็ขับรถมาถึงท่าแยก เลี้ยวซ้ายแล้วตรงไปที่อ่าวฉลองซึ่งเป็นท่าเรือที่จะไปยังเกาะต่างๆ ผ่านถนนลูกรังที่แคบๆและ

ขรุขระ ซึ่งขณะนี้แม่น้ำเจ็ญนองเป็นหลุมเป็นบ่อไปทั่ว เป็นหลักฐานยืนยันว่าคงผ่านฝนมาอย่างโชกโชก

หลังจากหาที่จอดรถในดงมะพร้าวซึ่งปรับให้เป็นที่จอดรถได้แล้วก็มาติดต่อกับบริษัททัวร์

ยังพอมีเวลาทานข้าวเช้าหลังติดต่อยาเงินค่าเรือเรียบร้อยแล้ว ผู้ใหญ่ 350 บาทรวมอาหารตลอดรายการ เด็กๆก็คิดราคาพิเศษตามแต่ละครอบครัว

แสงแดดอ่อนๆที่เห็นในตอนเช้านี้รู้สึกว่าจะเริ่มแรงกล้าขึ้นทุกขณะ เมฆที่เห็นบางๆก่อนหน้านี้ เริ่มจางหายกลายมาเป็นท้องฟ้าสีน้ำเงินแทน ทะเลก็ดูราบเรียบไม่มีวิเวกให้เห็นเลยวาฬจะผ่านมรสุมที่รุนแรง แต่ยังคงเห็นร่องรอยอยู่บางตามชายฝั่งที่เห็นเศษกิ่งไม้ใบไม้ลอยตามผิวน้ำใกล้ฝั่งมากกว่าปกติเท่านั้นเอง

นี่แหละธรรมชาติมีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ที่ผ่านมามีฝนกระหน่ำเกาะภูเก็ตและบริเวณใกล้เคียงเป็นเวลาหลายวัน แต่ขณะนี้ได้เคลื่อนตัวออกไปยังมหาสมุทรอินเดียแล้ว ซึ่งคงสร้างความเสียหายให้เกิดขึ้นกับบริเวณนั้นต่อไป ส่วนเกาะภูเก็ตหลังจากมรสุมผ่านพ้นไปแล้วทุกอย่างก็กลับคืนสู่ภาวะปกติ การท่องเที่ยวทางทะเลคงจะคึกคักเหมือนเดิม อ่าวฉลองซึ่งเป็นท่าเรือท่องเที่ยวที่สำคัญมีเรือเจ็ตสกีพาให้เขาจอดอยู่หลายลำนับจากวันนี้ไปคงมีโอกาสทำเงินอีกไม่น้อย

เมื่อได้เวลาไต่ก็พาพวกเราเดินไปที่ท่าเทียบเรือ เรือที่จะพาพวกเราไปกันนี้มีสองชั้นดูค่อนข้างลำใหญ่ น่าจะคนได้เป็นร้อย แต่คณะของเราเที่ยวนี้มีไม่เกิน 30 คน บนเรือจึงดูโหลทรวง เลือซื้อที่ที่เขว่นเต็มราวเรือจึงเหลือเพื่อสำหรับนักท่องเที่ยวกลุ่มเล็กๆกลุ่มนี้ ทุกคนจึงเลือกและลงใส่ไปพอดีตัวกันตามสบายโดยไม่ต้องแย่งกันเหมือนกับที่เห็นในที่อื่นๆ

เมื่อเรือออกไต่ก็ทำหน้าที่บรรยายสรุปในโปรแกรมการเดินทางว่าจะแวะที่ไหนบ้าง ทั้งพูดไทยและอังกฤษซึ่งทริปนี้มีฝรั่งและชาวจีน

สิ่งต่อไปร่วมมั่วด้วย

ไต่บอกว่าวันนี้เป็นวันแรกที่ท้องฟ้าเปิดซึ่งก่อนหน้านี้เจอฝนกันตลอดทุกเที่ยวเรือโดยที่เรายังคงออกวิ่งตามปกติ ไม่มีวันหยุด

ขณะที่ไต่กำลังสาธยายอยู่นั้นก็เหลือบไปเห็นป้ายภาษาอังกฤษอยู่บนเรือเตือนนักท่องเที่ยวไม่ให้ยื่นหรือเหยียบลงไปบนแนวปะการังใต้น้ำ ซึ่งเป็นการทำลายสภาพแวดล้อม แต่ในใจผมกลับคิดว่าน่าจะท้อปเป็นภาษาไทยมากกว่า เพราะส่วนใหญ่ที่มากก็เป็นคนไทยทั้งนั้น อีกอย่างหนึ่งความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อสภาพแวดล้อมในบ้านเราก็คงมาจากน้ำมือคนไทยด้วยกันนี่แหละ

ไต่บรรยายไปขณะที่เรื่อก็แล่นขนานกับเกาะภูเก็ตมาเรื่อยๆ

และเริ่มทิ้งห่างจากเกาะตรงปลายแหลมพรหมเทพซึ่งเป็นจุดที่นักท่องเที่ยวมักจะมาดูพระอาทิตย์ตกของช่วงเวลาเย็นกันอย่างล้นหลามในแต่ละวัน ที่นี่เป็นจุดชมพระอาทิตย์ตกที่สวยงามที่สุดของเมืองไทยเลยก็ว่าได้ ยิ่งในระยะหลังๆนี้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวกันมากจนทำให้การจราจรบนเนินเขาแห่งนี้มีปัญหา

ต้องจอดรถตามไหล่ทางและเดินเท้าต่อเพื่อขึ้นไปดูพระอาทิตย์ตก

ภูเขาบริเวณนี้เป็นเขาสูงที่เขียวชอุ่ม มองแล้วก็ไม่ค่อยมีบ้านคนเท่าใดนัก ดูเป็นป่าเป็นสวนมะพร้าวของชาวบ้าน แต่ก็มีบ้านหลังใหญ่ของผู้มีฐานะมั่งคั่งโผล่ที่เชิงเขาอย่างโดดเด่นเห็นแล้วก็อดนึกอิจฉาไม่ได้

เมื่อเรือพ้นจากเกาะภูเก็ตเข้าสู่กลางทะเลแล้วก็จะเห็นท้องฟ้าแจ่มใสขึ้น น้ำทะเลก็เริ่มเปลี่ยนสีจนกลายเป็นสีน้ำเงินเข้มซึ่งหมายถึง เรือเริ่มพาเข้าสู่ความลึกมากขึ้นๆทุกขณะ ท้องฟ้าแจ่มใสตลอดไปรุ่งและปลอดภัยจากคลื่นลมแล้ว แต่ถ้ามองออกไปนอกเรือก็จะเห็นทะเลกว้างใหญ่ไพศาลเป็นระลอกคลื่นขนาดใหญ่ คล้ายกับผืนน้ำนั้นเป็นแผ่นผ้าใบขนาดยักษ์ที่มีพลังมหาศาลดันน้ำทะเลให้กระเพื่อมขึ้นลงเนิบนาบ ซ้ำๆ อยู่ตลอดเวลาอย่างไม่รู้จักจบสิ้น

เรือลำใหญ่ที่มุ่งไปนี้ดูเล็กมากเมื่อเทียบกับคลื่นที่วุ่น ทุกครั้งที่ผืนน้ำทะเลดันตัวเองขึ้นลงเมื่อใด เรือก็จะโยกตัวเองขึ้นลงตามคลื่นเช่นกันเหมือนหยอกล้อกันอยู่บนผืนน้ำตลอดเวลา

นั่งดูคลื่นไปจิตใจก็คิดเลยเถิดไปว่า นี่ถ้าเรือลำนี้อยู่ท่ามกลางคลื่นยักษ์ เหมือนพายุกะแล้ว คงจะถูกคลื่นลูกโตๆกระหน่ำถล่มจนดำดิ่งใต้ทะเลแน่ๆ ทั้งเรือและมนุษย์ทั้งหมดนี้จะเหลืออะไร ใครว่านี่เป็นก็คงจะช่วยเหลืออะไรไม่ได้ ดูคลื่นนานๆแต่ทำไมใจดันไปคิดเรื่องไม่เป็นมงคล ก็ไม่ทราบได้ ขณะนั้นก็รู้สึกชักเวียนหัวที่ไปนั่งมองคลื่นเกือบตลอดเวลา เลยต้องหันหน้ากลับมาดูอย่างอื่นในเรือแทน ไม่เช่นนั้นอาจออกอาการเมาคลื่นจนอาเจียนก็เป็นได้

ประมาณชั่วโมงเศษก็มาถึงอ่าวเล็กๆแห่งหนึ่งของเกาะราชา เรือทอดสมอเพื่อให้ว่ายน้ำดูปะการังกัน หลายคนเตรียมพร้อมอยู่แล้วพอเรือจอดทอดสมอได้ก็กระโดดน้ำกันตาม ตาม โดยมีไกด์กระโดดนำมาก่อนเป็นคนแรก ผมใส่ชุดชีพพร้อมหน้ากากครบชุดแล้วค่อยๆหย่อนตัวลงน้ำไปพักใหญ่แล้วจึงขึ้นมา ไม่ไหวจริงๆกระแสน้ำเชี่ยวมากเหมือนกับทะเลน้ำวน กระแสน้ำคอยแตะจะดันเราหลุดเข้าใต้ท้องเรืออยู่เรื่อย

น้ำทะเลบริเวณนี้สวยและใสมากจนเห็นใต้ท้องเรืออย่างชัดเจน แต่ปะการังที่เห็นในแถบนี้ดูแล้วน่าสอแสบๆเกาะพิพม์ไม่ได้ ที่นี้เหมือนกับเป็นสุสานปะการังที่ตายไปแล้วมากกว่า ซากหักงมีให้เห็นอยู่เต็มไปหมด

หลังจากที่ขึ้นมาบนเรือแล้วก็ได้ยินเสียงไกด์ตะโกนโหวกเหวกทั้งไทยและอังกฤษ โบกมือโบกมือไม่ให้ลูกทัวร์ว่ายไปในบริเวณน้ำเชี่ยวที่อาจเป็นอันตรายได้ หลายคนก็เชื่อฟังแต่คนที่ว่ายน้ำเก่งๆจะไม่ค่อยแคร์เสียงเรียกเท่าใดนัก เพราะเห็นว่ายออกไปไกล จนเกือบจะไปปะปนกับนักท่องเที่ยวที่มากับเรือลำอื่น ซึ่งอาจมีปัญหาในการควบคุมดูแล ซึ่งบ่อยครั้งที่ลูกเรือพลัดหลงไปอยู่กับทัวร์กรุ๊ปอื่น

ผมค่อนข้างจะแปลกใจว่าทำไมจุดที่พวกเราว่ายน้ำดูปะการังอยู่นั้นมันอยู่ใกล้ๆกับเกาะแต่มีคลื่นใต้น้ำค่อนข้างแรงเหมือนกับอยู่กลางทะเล ก็ได้คำตอบจากไกด์ว่า เกาะราชาเป็นเกาะที่อยู่กลางทะเล รอบๆเกาะก็มีคลื่นใต้น้ำพัดผ่านไปมาอยู่ตลอดเวลาเมื่อเจอกับโชดหินใต้น้ำก็จะเปลี่ยนทิศทางจึงดูคล้ายกับน้ำที่วนหมุนไปมา อีกประการหนึ่งเกิดจากอิทธิพลของลมมรสุมที่พัดผ่านพัดไปทำให้ทะเลในบริเวณนี้ยังไม่สงบนัก คงต้องรออีกกระยะหนึ่ง ทุกอย่างก็จะกลับเข้าสู่ภาวะปกติ

หลังจากที่ว่ายน้ำกันได้ไม่นานไกด์เรียกให้ขึ้นเรือ บอกว่าจะไปขึ้นฝั่งที่เกาะราชากันแล้ว ขณะเดียวกันก็มีเรือหางยาวเข้ามาเทียบที่ท้ายเรือ โดยสารเพื่อมารับคนไปเกาะ พวกเราลงเรือได้ก็รู้สึกลำบากเพราะกระแสน้ำเชี่ยวมากพัดพาเรือหางยาวแหว่งโคลงเคลงไปมาบดขยี้ที่ ชาวที่ขึ้นเรือโดยสารลงเรือค่อนข้างลำบาก ทั้งไกด์และเด็กเรือต้องทำงานหนัก ดูสีหน้าของไกด์ในขณะนั้นแล้วค่อนข้างจะกังวลไม่น้อยกับ เรือหางยาวที่ดูไม่ค่อยจะนิ่ง ทำให้หลายคนไม่กล้าลง

“ เร็วหน่อยครับๆ ” เสียงไกด์เร่งให้ขึ้นเรือพร้อมกับเดินตรวจความเรียบร้อยบนเรือ

“ อ๋อช้าครับ รีบๆหน่อยครับ..... ลงเรือแล้วให้เดินไปนั่งท้ายเรือเลยนะครับ.... ”

แค่ลงเรือดูเหมือนง่าย แต่สำหรับนักท่องเที่ยวที่ไม่ค่อยคุ้นเคยแล้วก็ดูจะยุ่งยากไม่น้อย คนที่ลงก่อนมักจะหาที่นั่งกลางลำเรือซึ่งกว้างกว่าส่วนอื่นทำให้ลืมนึกไปว่า ไปขวางทางคนที่กำลังทยอยลงเรือ

โก๋จึงต้องบอกให้ขยับกันอยู่เรื่อย ผมเลือกที่จะลงคนสุดท้ายเพราะจะได้อยู่ตรงหัวเรือซึ่งสามารถถ่ายภาพบรรยากาศผู้คนบนเรือได้บนเรือได้
เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยเรือก็แผดเสียงคำรามพร้อมกับหันหัวเรือบายหน้า ไปยังชายหาดของเกาะราชันที่
ทิ้งให้เรือใหญ่ทอดสมอยู่อีกด้านหนึ่งของเกาะอย่างโดดเดี่ยว

เมื่อเรือหางยาวพาเข้าใกล้ฝั่ง ก็ยิ่งเห็นความสวยงามของท้องทะเลบริเวณชายหาดแห่งนี้มากขึ้น
มองออกไปไกลๆ จะเห็นน้ำทะเลแบ่งเป็นสอง สีสีน้ำเงินเข้มกับสีฟ้าหม่นๆ ดูแปลกตามาก ซึ่งยังไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน
หาดทรายที่นี้ก็ขาวสะอาด ดูแล้วมันช่างตรงใจที่อยากเห็นทะเลแบบนี้จริงๆ

ผมค่อนข้างตื่นเต้นกับหาดทรายที่ขาวเนียนและละเอียดเช่นนี้มาก เวลาเหยียบลงไปด้วยเท้าเปล่านี้มันนุ่มเท้าจริงๆ
และทุกครั้งที่คลื่นซัด

ชายหาดเม็ดทรายที่ละเอียดก็จะฟุ้งกระจายเหมือนฝุ่นแป้งไม่มีผิด

ผมมีเวลาชื่นชมและได้ถ่ายภาพแล้วๆ ชายหาดไม่นานนัก
เพราะโก๋ได้เรียกให้พวกเราเดินหน้ากันต่อไปหลังจากที่ทยอยมาจนครบแล้ว
จากหาดทรายเล็กๆ ก็เดินลัดเลาะผ่านสวนมะพร้าวที่ขึ้นอยู่หนาแน่น มีบ้านมุงจากอยู่ 2-3 หลังตามเส้นทางที่ผ่าน
ซึ่งน่าจะเป็นของเจ้าของสวนมะพร้าว
ทางเดินบางแห่งก็พบแอ่งน้ำซึ่งคล้ายลำธารซึ่งน่าจะเป็นร่องรอยของมรสุมที่เพิ่งผ่านไปไม่นานนี้เอง

ผมเดินรั้งท้ายคุยกับโก๋ไปตลอดทาง ทั้งนี้ก็เพราะว่ามัวแต่หยุดถ่ายภาพเป็นระยะๆ แล้วก็วิ่งตามกลุ่มไปหลังถ่ายภาพเสร็จ
เดินกันไต่ราวๆ ครึ่งชั่วโมงก็เห็นหาดทรายที่สวยงามอยู่เบื้องหน้า

“โอ.....” ผมตะลึงและตื่นเต้นกับภาพที่ปรากฏตรงหน้านั้นมาก

หาดทรายที่ใหญ่โตขาวสะอาด ท้องทะเลก็ออกสีฟ้าครามเข้มดูสวยงามยิ่ง นึกไม่ถึงว่า “เกาะราชา” จะมีความสวยงามเพียงนี้

“เกาะสวรรค์”

คงไม่เป็นคำพูดที่โอ้อวดเกินไปที่จะนำมาเปรียบเทียบกับภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าในวินาทีแรกที่เห็น
ผมหยุดเดินและเพ่งมองภาพทางหน้าอย่างตื่นตาและดีใจ พร้อมกับยกกล้องถ่ายภาพนั้นไว้ 1 ภาพ
มันช่างสวยงามต่างจากที่จินตนาการไว้มากเลยทีเดียวสีของน้ำทะเลดูสดใสบริสุทธิ์มาก
ระลอกคลื่นที่ซัดเข้าหาฝั่งดูขาวและใสสะอาดชวนให้ลงไปสัมผัสสังเกตุ

เมื่อเดินลงไปชายหาดแล้วผมก็เริ่มสำรวจเพื่อบันทึกภาพในมุมมองที่เห็นว่าสวยงามท่ามกลางแสงแดดอันร้อนแรงที่กำลังแผดเผา
หาดทรายขาวๆแห่งนี้ในเวลาก่อนเที่ยงนักท่องเที่ยวยกย่นกันต่างก็แยกย้ายลงเล่นน้ำโต้คลื่นอย่างสนุกสนาน
รายที่กลัวแสงแดดมากๆ ก็หลบมุมตามร่มไม้ชายคา
เสียงคลื่นที่ซัดเข้าฝั่งจะดังกึกก้องและเป็นคลื่นลูกโตกว่าที่เห็นทั่วไปทั้งนี้ก็เพราะว่าหาดแห่งนี้อยู่บนเกาะกลางทะเล
ด้านหน้าของชายหาดหันออกไปสู่ทะเลอันดามันซึ่งเลยไปถึงมหาสมุทรอินเดียอันไกลโพ้น
ชายหาดแห่งนี้จึงรับลมทะเลอย่างเต็มที่

นอกจากนี้อิทธิพลของลมมรสุมก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชายฝั่งแห่งนี้มีคลื่นลมแรง
ทุกครั้งที่มีคลื่นลูกโตๆ ซัดเข้าหาฝั่งเสียงจึงดูเสียงดังและค่อนข้างรุนแรง แต่ก็ไม่เป็น

อันตรายต่อการเล่นน้ำแต่อย่างใด คงเป็นเรื่องปกติสำหรับเกาะที่อยู่โดดเดี่ยวกลางทะเลเช่นนี้

วันนี้บริเวณชายหาดค่อนข้างเงียบเหงา นอกจากนักท่องเที่ยวกลุ่มเรานี้แล้วเกือบจะไม่เห็นมีนักท่องเที่ยวกลุ่มอื่นเลย
จะมีบ้างก็เป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติอยู่ไม่เกิน 10 คนซึ่งคงมาพักแรมที่นี่ยันหลายวันแล้ว
คิดว่านับจากพรุ่งนี้เป็นต้นไปนักท่องเที่ยวก็คงทยอยมามากขึ้นตามลำดับเพราะไม่มีมรสุมให้เป็นอุปสรรคอีกต่อไป

ผมเดินเก็บภาพบริเวณชายหาดไม่นานนัก เพราะแสงแดดจัดๆ ที่สะท้อนหาดทรายสีขาวทำให้เพิ่มแสงแรงกล้าเป็นทวีคูณ
หมวกและแว่นตากันแดดดูเหมือนว่าจะช่วยอะไรไม่ได้มากนัก เกือบจะหน้ามืดเอาเหมือนกันจึงต้องหาร่มเงาพักสายตาเป็นระยะๆ

ปีกซ้ายของชายหาดมีเนินเขาเตี้ยๆ สามารถเดินขึ้นไปได้ตามก้อนหินที่ปรับให้เป็นขั้นบันไดข้างบนนี้ลมทะเลพัดเย็นสบายตลอดเว

ลา ทุกครั้งที่ผมผ่านไปผ่าน มันช่างเป็นอากาศที่บริสุทธิ์มาก
ผมนั่งพักบนโซฟาที่นั่งสบายใจใต้ต้นहुกวางต้นใหญ่ที่มีใบหนาที่ใบจนไม่อยากจะลงไปสู่แดดข้างล่างนั้นเลย เล่นสัปดาห์ 20-35 ม.ม. เก็บภาพชายหาดข้างล่างนี้ได้หมดเห็นทั้งปิกชายและชาวของหาด เเล่ที่เห็นข้างหน้านั้นดูแล้วเหมือนอ่าวที่เวาเข้ามาในเกาะ ยิ่งมองไกลๆสีน้ำทะเลก็ยิ่งเข้มมาก ก็คงหมายถึงเป็นเขตทะเลลึกที่ไปไกลถึงมหาสมุทรอินเดีย

อ่าวที่เห็นข้างหน้านั้นไม่มีเรือโดยสารหรือเรือประมงจอดแม้แต่ลำเดียวก็คงตรงกับคำพูดของไกด์ที่ว่า ชายฝั่งของเกาะราชาดานนี้มีคลื่นลมแรง เรือทุกลำจะหลบไปจอดหลบลมอยู่ด้านอื่นเพื่อความปลอดภัย

ไกด์บอก ในแต่ละวันก่อนที่เรือท่องเที่ยวจะพานักท่องเที่ยวมาที่เกาะ ก็จะต้องมีการตรวจสอบตรวจเช็คสภาพคลื่นลมก่อนทุกครั้ง และจะพานักท่องเที่ยวขึ้นฝั่งด้านที่ปลอดภัยกว่า

นั่งกินลมบนเนินเขาอยู่พักใหญ่ก็ลงมาเดินที่ชายหาด
ยิ่งเดินลงไปใกล้ทะเลก็จะได้ยินเสียงคลื่นลูกใหญ่ซัดกระหน่ำโขดหินด้านซ้ายของหาดจนดังสนั่น และแตกเป็นฟองสีขาวบริสุทธิ์แผ่กระจายทั่วชายหาดครั้งแล้วครั้งเล่า ผมหนึ่งที่เก๊าชายหาด ซึ่งมีริมทางไว้กันแดดเป็นการหยุดพักสายตาดูแสงแดดอันร้อนแรง นั่งดูคลื่นกระทบฝั่งลูกแล้วลูกเล่าอย่างไม่รู้จักเบื่อ
คลื่นลูกโตที่เห็นน้ำทะเลออกสีเขียวมรกตสะท้อนแสงระยิบระยับคอยก่อกวนตัวและเคลื่อนไหวอย่างซำๆ มันเป็นภาพที่ชวนมองอย่างยิ่งทำให้นึกไปว่าน้ำทะเลที่อยู่กลางทะเลลึกเช่นนี้ช่างสะอาดบริสุทธิ์ปราศจากมลภาวะจริงๆ

“ นั่งพักตรงนี้นานแล้วหะอะไรเย็นๆมาดื่มแก้ร้อนหน่อยถ้าจะดี ”

ผมเดินไปยังปิกชายของชายหาดซึ่งบริเวณนั้นเป็นโขดหินก้อนใหญ่ตั้งระเกะระกะ
เห็นมีร้านอาหารอยู่ร้านเดียวที่มองเห็นได้ในแถวๆนั้นปลูกอยู่บนเนินเขาเหนือโขดหินในร้านตกแต่งแบบสไตล์ Jungle ดูแล้วช่างเข้ากับบรรยากาศของเกาะที่เป็นธรรมชาติแบบนี้

ผมสั่งผ้ามายืนมาเช็ดหน้าเช็ดตาจากไอทะเล และสั่งน้ำเย็นมาดื่มแก้กระหาย
ในมุมที่เห็นวิวชายหาดชัดเจนซึ่งมองเห็นนักท่องเที่ยวกำลังโต้คลื่นลูกโตๆกันอย่างสนุกสนาน
ที่นี่ผมได้มีโอกาสพูดคุยกับเจ้าของร้านและเป็นเจ้าของรีสอร์ทใกล้เคียงกันนั้นด้วย

เป็นชายหนุ่มร่างเล็ก ชื่อ อิบบราฮิม เป็นคนไทยมุสลิม บอกว่า

“ เกาะราชานี้เพิ่งจะเป็นที่รู้จักกันเมื่อ 2- 3 ปี มานี้เอง ผมก็เข้ามาทำรีสอร์ทตอนที่นักท่องเที่ยวเข้ามากันมากๆนี้แหละ ”

“ ผมไม่ใช่คนที่นี่แต่เป็นคนภูเก็ต.....” เจ้าของร้านเล่าความเป็นมาให้ผมฟัง

“ ผมมีรีสอร์ทเป็นบ้านพักหลังเล็กๆ อยู่บนเนินเขาอยู่หลังร้านอาหารนี้ไม่กี่หลัง ช่วงเย็นๆบรรยากาศที่นี่จะสวยงาม ถ้าใครชอบเงียบๆ

และสงบๆ ไม่ต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย ที่นี่จะเหมาะมาก ”

“ ตอนกลางคืนราวๆ 4 โมง เราจะปิดไฟ เพราะที่นี่ใช้ไฟปั่นจากเครื่องทำไฟ บนเกาะนี้ยังไม่มีไฟฟ้า...”
เจ้าของรีสอร์ทกล่าวในเชิงเชิญชวน

“ แล้วราคาค่าที่พักละเท่าไร.... ค่าอาหารละแพงไหม...” ผมสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมพร้อมกับอยากทราบราคาอาหารด้วย
เพราะดูสภาพแล้วผู้ที่มาพักยังงัยก็หนีไม่พ้นต้องทานที่นี่ ร้านอื่นนั้นมองหาไม่เห็นเลย

“ คีลละ 7-800 บาท ครัว นอนได้ 2 คน ส่วนราคาอาหารก็คิดตามเมนู ” เจ้าของรีสอร์ทพูดไปพร้อมหยิบเมนูมาให้ดู

ผมดูราคาอาหารแล้วก็ประมาณคร่าวๆว่าเกือบ 2 เท่าจากราคาปกติบนเกาะภูเก็ต
จะว่าแพงก็อาจจะแพงเพราะที่นี่ห่างไกลจากฝั่งมาพอสมควร แต่ก็คงจะเป็นราคาใกล้เคียงกับที่เกาะ พืฟิ
ซึ่งที่นั่นก็ขึ้นชื่อในเรื่องราคาอาหารและของใช้อย่างอื่นที่แพงจนเสียตังเงินใครพกกล่องไปด้วยก็เตือนว่าขนเอาฟิล์มไปให้พอ
ไม่เช่นนั้นคุณอาจซื้อฟิล์มที่แพงที่สุดในชีวิตก็เป็นได้

จากนั้นเจ้าของรีสอร์ทก็ให้ข้อมูลการเดินทางมายังเกาะราชา พร้อมกับควักนามบัตรให้ผมไว้ 1 ใบ

“ นักท่องเที่ยวสามารถมาได้โดยทางเรือท่องเที่ยวแบบธรรมดาซึ่งใช้เวลาชั่วโมงเศษๆ หรือถ้าต้องการทำเวลาน้อยกว่าจ้างเรือเจ็ตจากอ่าวฉลองมาได้โดยใช้เวลาราวๆ 45 นาทีแค่นั้นเอง คิดค่าโดยสารคนละประมาณ 7-800 บาท เป็นราคาที่ไม่มีอาหารเหมือนเช่นเรือท่องเที่ยว

ใครอยากเดินทางมาแบบด่วนๆ ก็เช่าเรือมาได้จากอ่าวฉลองซึ่งมีให้เช่ามากมายหลายขนาด ขับมาปริ่มตลิ่งก็ถึงแล้ว และเรือเจ็ตก็สามารถเข้าไปจอดยังหาดทรายได้ทันที เพราะมีน้ำหนักเบาไม่ต้องเสียเวลาถอยเรือเหมือนเรือท่องเที่ยวขนาดใหญ่

แม้จะว่าธุรกิจเรือท่องเที่ยวขนาดใหญ่กับเรือเจ็ตน่าจะไปด้วยกันได้ดี แต่ความเป็นจริงแล้วกลับมีปัญหาที่ระบบนิเวศซึ่งคนแถวนั้นเล่า ให้ฟังว่า เรือเจ็ตสามารถเข้าไปในทุกซอกทุกส่วนของเกาะ ซึ่งมีสวนเขาไปทำลายระบบนิเวศในทะเล ต่างกับเรือใหญ่ที่ต้องจอดอยู่ภายนอกไม่มีสิทธิ์เข้าไปได้ลึกเหมือนเรือเจ็ต

ผมคุยกับเจ้าของร้านอีกไม่นาน ก็ได้เวลานัดหมายที่ต้องไปขึ้นเรือ คณะเราพร้อมตรง ตามเวลากันทุกคน จากนั้นก็พากันเดินไปที่ฝั่งตรงข้ามผานสวนมะพร้าวตามเส้นทางเดิม

เมื่อขึ้นเรือกันครบแล้วอาหารกลางวันถูกจัดวางแบบบุฟเฟต์ไว้ที่กลางลำเรือ ปรุงโดยแม่ครัวพ่อครัวที่อยู่บนเรือนั่นเองในช่วงที่นักท่องเที่ยวออกไปเล่นน้ำกัน ชั้นล่างของเรือมีมุมหนึ่งที่เป็นส่วนของห้องครัวโดยชื่อของสตูดิโอจากฝั่งแล้วก็เริ่มลงมือทำในขณะที่เรือวิ่ง เมื่อได้เวลาก็ยกมาทานกันร้อนๆ รสชาติจึงเหมือนออกจากเตาใหม่ๆ ยิ่งถ้าแม่ครัวมีฝีมือหน่อย รับรองว่าเมื่อนักท่องเที่ยวคงเบื่อกันเกือบทุกคน

เมื่อรับประทานอาหารค่อนข้างถูกปากถูกใจนักท่องเที่ยว แม้ว่าแกงกะทิจะออกรสเผ็ดตามความนิยมของคนใต้แต่ก็ไม่ได้เห็นมีใครบ่น ยิ่งเป็นชาว ต่างชาติแล้วก็เห็นทานกันอย่างเอร็ดอร่อย มื้อนี้ผมทานแบบไม่ต้องเกรงใจ อาหารอร่อยบวกกับความวิวแถมมีผลไม้ตบท้ายรายการอีกต่างหาก ทานเสร็จเลยต้องนั่งพักผ่อนกันนานหน่อย

จากนั้นเรือได้จอดแวะให้ดูปะการังอีกสองจุดจึงได้เวลากลับ และถึงอ่าวฉลองในเวลาประมาณห้าโมงเย็น

เกาะราชา ที่ผมมีโอกาสได้มาเที่ยวครั้งนี้ยังดูเป็นเกาะที่มีความเป็นธรรมชาติมาก พื้นที่ส่วนใหญ่ของเกาะจะเป็นสวนมะพร้าวในบริเวณ ที่รกร้างว่างเปล่าหรือพื้นที่ที่เป็นหินก็มีสภาพคล้ายป่า ที่นี้ไม่มีสิ่งปลูกสร้างใหญ่โตให้เห็น อย่างมากก็เป็นเพียงบ้านพักนักท่องเที่ยวที่ทำด้วยไม้หลังใหญ่แค่สองชั้น และยังไม่ค่อยมีที่พักมากมายนัก ความสะอาดสบายต่างๆยังมีไม่มาก ที่นี้จึงน่าจะเป็นสวรรค์ของผู้ที่รักธรรมชาติ และต้องการความสงบอย่างแท้จริง

“ เกาะราชา” เปรียบเสมือนสาวพรหมจรรย์ ที่รักษาความบริสุทธิ์ไว้มานาน จวบจนผู้คนได้มาพบและได้เห็นความงดงามของเธอเสียรำลือ จึงซบเซาเข้าไปทั่วจนเป็นที่ต้องตาต้องใจของนักธุรกิจต่างชาติ ที่ผู้มีอิทธิพลท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ตเป็นแม่สื่อแม่ชักนำพาและอำนวยความสะดวกให้ จนบุคคลเหล่านั้นมีกรรมสิทธิ์ครอบครองในที่ดินบนผืนเกาะแห่งนี้อย่างมากมายหลายแปลงตามที่เคยตกเป็นชาวในหนานหนังสือพิมพ์มาโคระยะหนึ่งราวปลายปี 2541

เรื่องนี้จะลงเอยอย่างไรนั้น ไม่มีใครทราบได้

แต่จากข่าวแล้วปรากฏว่ามีข้าราชการระดับสูงของจังหวัดได้ออกมายืนยันถึงหลักฐานที่ได้มา อย่างถูกต้อง ซึ่งความถูกต้องนั้นจะผ่านกระบวนการที่พลิกแพลงพิสดาร กันอย่างไร ก็คงจะมีบุคคลที่เกี่ยวข้องเท่านั้นที่รู้เล่ห์และวิธีการ

เหล่านี้ สิ่งที่น่าแปลกในเหตุการณ์ครั้งนี้ก็คือว่า ไม่มีข่าวการเคลื่อนไหวของกลุ่ม NGO เพื่อปกป้องผืนเกาะราชาเลยแม้แต่แต่น้อย ไม่ทราบวาทายไปไหนกันหมด

“ แล้วท้ายที่สุด จนถึงวันนี้สาวพรหมจรรย์ผู้นี้จะพ้นเงื้อมมือ อิทธิพลเลื่อนไปได้หรือไม่ ”